

tion, slipper han ikke for, fordi Moderen indgaar et nyt Ægteskab, og fordi Stedfaderen derved faar en Forsørgelsespligt med Hensyn til disse Børn. Jeg lader det staa hen, om det er nødvendigt at udtale dette, det har ikke forekommet mig saa, men jeg har ikke Noget imod, at man tilføjer noget Saadant, naar det virkelig har viist sig, at der har været delte Meninger om, hvad der skulde gjælde i saa Henseende; det forekommer mig imidlertid, at, saaledes som Punktumet er affattet, udtaler det sig i større Almindelighed, end det egentligt behøvedes for, at ramme den nye antydede Tanke; men det er jo imidlertid et Punkt, hvorom det vil være faare Let at komme til Fortsættelse. Svad der er det Væsentlige, er dette, at Udvalget ved i sin Betænkning at udtale, at man kun vil give Bestemmelser for saadanne Tilfælde, hvor Fattigvæsenet kan komme til at træde til, at man kun vil give Bestemmelser for Trangstilfælde, og derved at man i enkelte Paragrafer udtrykkelig har sat disse Ord: „i Trangstilfælde“, hvilket man har defineret som at være saadanne Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Fattigunderstøttelse, har givet Anledning til en Tvivl, om hvilket Omfang, hvilket Omraade overhovedet de foreslaaede nye Paragrafer skulle have. Man har jo i den nye § 2 udtrykkelig villet have det sagt, at Forsørgelsespligten mellem Ægtefæller, de Regler for Forsørgelsespligten, man der giver, gjælde kun i Trangstilfælde; man lader det altsaa staa hen, hvad der skal gjælde udenfor saadanne Tilfælde og overlader Besparelsen deraf til den øvrige Lovgivning. Men i de andre Paragrafer, hvor der tales om Forholdet mellem Forældre og Børn, har man ikke indsat dette „i Trangstilfælde“, og man fristes altsaa til at spørge: Er det Meningen, at det alene er denne § 2, som kun tænker paa saadanne Tilfælde, hvor Fattigvæsenet kan komme til at træde til, og giver man derimod i de nye Paragrafer, som man sætter i Stedet for §§ 3 og 4, Regler, som ere gjældende ikke blot for saadanne Trangstilfælde, men ogsaa for andre. Men hvis man nu føres hen til den Tro — den være sig nu rigtig eller urigtig — at saavel de Paragrafer, der ere satte i Stedet for §§ 3 og 4, som den foregaaende § 2, kun gjælde Trangstilfælde, saa bliver det igjen et nyt Spørgsmaal, om det da er Meningen, at, hvor der er Tale om Trang, det vil sige, hvor Fattigvæsenet skal træde til, der skal der gjælde en hel ny og anden Regel end den, der gjælder, hvor Fattigvæsenet ikke saaledes træder til. Den ærede Ordfører har selv i Dag, maaske uden at være sig selv, det ganske bevidst eller uden at ville det, givet en yderligere Anledning til at tro, at man har tænkt sig, at de Bestemmelser, man saaledes bringer i Forslag, virkelig kun skulde angaa de Tilfælde, hvor Fattigvæsenet indtræder i de Berettigedes Sted og gjør Krav i den Anledning. Ved Omtalen af den nye foreslaaede § 10 og ved Omtalen af det Afsonings-

midbel, hvorom der er Tale, anførte den ærede Ordfører blandt Andet, at man ikke behøvede at være betænkelig ved at fassette et Afsoningsmidbel, som forekom Nogle at være temmelig strengt, thi man kunde jo administrativt sørge for, at, hvor der i det enkelte Tilfælde vilde indtræde nogen Haardhed ved at anvende Bestemmelsen, der blev den ikke anvendt; man nævnede de Bestemmelser, der gjaldt i saa Henseende, og mente, at man kunde give Fattigbestyrrelserne fornødent Tilhold eller Instrux til at handle paa lignende Maade ogsaa for Fremtiden. Men der gives jo andre Tilfælde, hvor der kan blive Spørgsmaal om Afsoning af Alimentsbidrag, end dem, hvor det er Fattigvæsenet, som fordrer dem affønde, og man fristes altsaa til at spørge, om det virkelig er Udvalgets Mening, at den Regel, som her gives i de nye Paragrafer, kun skal gjælde, hvor Fattigvæsenet optræder og vil have Alimentsbidragene affønde, men at, naar det derimod er en Moder, der forlanger Alimentsbidragene affønde, saa skal Reglen ikke gjælde, men saa skulde de Regler gjælde, som nu bestaa. Jeg har tilladt mig at henlede Opmærksomheden herpaa, men jeg tvivler ikke paa, at den Uklarhed, jeg har antydet, let vil kunne blive fjernet. Jeg har alt tidligere antydet, at, naar jeg her i Thinget har henpeget paa disse Uklarheder, som ere tilstede i Udvalgets Forslag, er det paa en Maade et Nødsforvar over for Udvalgets Udtalelser med Hensyn til Regjeringens Forslag.

Med Hensyn til Realiteten skal jeg i Genhold til, hvad jeg bemærkede før, ikke opholde det høje Thing længe. Der er egentlig kun een Bestemmelse, som jeg tillægger væsentlig Betydning, og det maa maaske være mig tilladt over for den ærede Ordfører at udtale, at naar jeg havde yttret, at jeg ikke vilde finde det heldigt at foretage indgribende eller væsentlige Forandringer paa det familieretlige Omraade her i denne Fattiglov, har jeg naturligvis ikke derved tænkt paa de forholdsvis underordnede Forandringer i Realiteten, som det ærede Udvalg har bragt i Forslag i sine §§ 0, 00 og 000, sammenlignede med Lovforslagets §§ 3 og 4, hvori med jeg naturligvis væsentligt har havt for Die den langt mere betydningsfulde Forandring i det nu Bestaaende, som Udvalget har foreslaaet i sin nye § 2. Det er et Punkt, hvorpaa jeg vedblivende maa lægge særdeles Vægt. Den ærede Ordfører yttrede, at de Bevægelser, som andre Steder have gjort sig gjældende med Hensyn til Instruens Stilling ligeoverfor Manden paa det økonomiske Omraade, havde aldeles ikke Noget at gjøre med det Tilfælde, hvorom her er Tale. Han udvilede, at Spørgsmaalet opstod slet ikke, hvor der var Formuesklesskab mellem Ægtefællerne, eller hvor Instruen havde en Sørfornue, der var undergivet Mandens Bestyrelse, hvilket sidste Til-